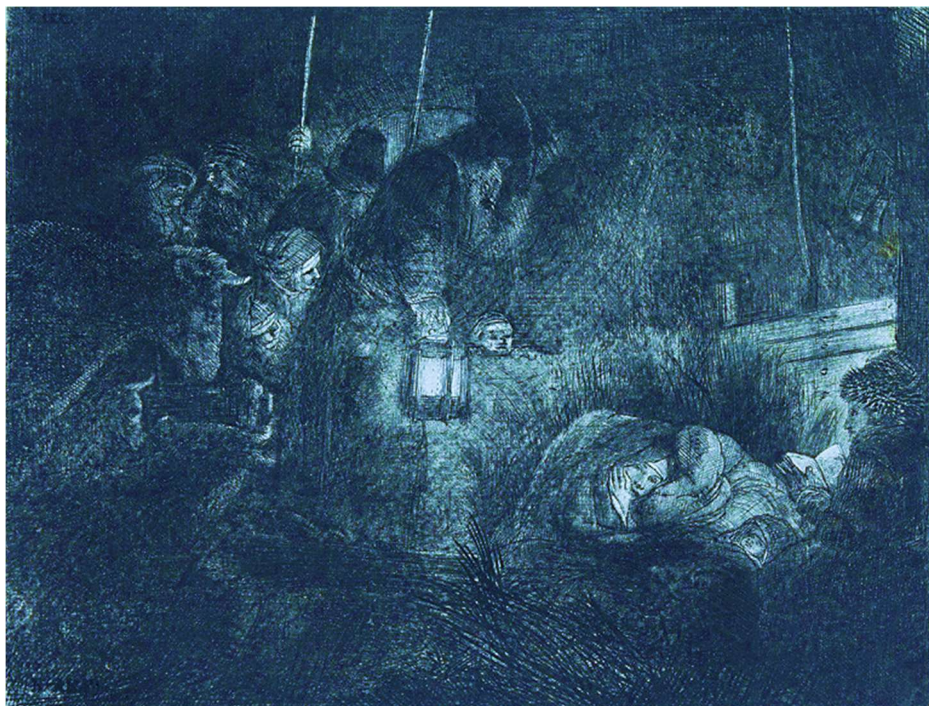

VÁNOČNÍ LIST 2022

SBORU ČCE V NOSISLAVI

SVĚT JE V DOBRÝCH RUKOU, NEBOJTE SE!

A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“ (L 2,8–12)

Vánoční příběh nabízí k zamyšlení mnoho témat. Dnes nás může inspirovat slovo, které slyší pastýři z úst Božího anděla: „Nebojte se!“ Výzva „Nebojte se!“ získává svou naléhavost v kontextu, ve kterém zazní. Pro biblické vánoční pastýře znělo toto andělské slovo jinak než třeba pro nás. Dnešní kontext je odlišný. Nejsme pastýři na judských horách. Dnes

prožíváme své specifické strachy. A přesto! Andělské zvěstování je stejně naléhavé dnes, jako bylo i tehdy: „Nebojte se!“

Není to výčitka ve smyslu: Vy se pořád bojíte. Slyším v tom spíše náznak porozumění. Jako by Bůh říkal: „Ano, vím, že se bojíte. Mám pro váš strach porozumění, ale přesto, zkuste i uprostřed svého strachu zaslechnout a vnímat mé slovo!“

Jsou situace, kdy je lidský strach pochopitelný. Kdo by se nebál, když mu třeba umírá blízký člověk nebo když sám čelí vlastní smrti či nemoci. Kdo by se nebál, když vychovává děti a ptá se, do jakého světa budou vyrůstat. Kdo by se nebál, když se podívá na složenky za energie a říká si, jak to zvládnou. Kdo by se nebál, když se dívá na zprávy a vidí stav světa. Kdo by se nebál, když je pravidelně konfrontován s beznadějí. Ano, bojíme se všichni! I jako křesťané! A Bůh to neshazuje. Spojuje svou přítomnost ve světě a se světem prostřednictvím křehkého a zranitelného betlémského dítěte, Ježíše, který bude později ukřižován. Jeho kříž visí jako jeho znamení nad betlémskými jeslemi.

Příběh o narození Ježíše Krista není příběhem o Božím kouzelném zázraku. Narozením Krista se svět nikterak nezměnil. Vše zůstalo při starém. Svět se točí dál podle svých pravidel. A ani letošní Vánoce na tom nic nezmění. A přesto je jedna změna trvalá. Narozením Krista se Bůh stal z vlastní vůle součástí tohoto světa.

Sám pro sebe chápu poselství Vánoc takto. I když vím, že i po letošních Vánocích budou pravděpodobně probíhat boje například u Bachmutu, a vím, že tam budou umírat lidé, přesto mají pro mě smysl, a to právě také díky vánočnímu poselství. Nezdávám to s tím světem, když to nevzdal Bůh. Ano, i když vím, že i po Vánocích tu budou lidé, kteří neví, co je naděje... ano, i když vím, že v určitých situacích mi budou docházet slova a budu cosi blábolit o naději a solidaritě a budu se zase pokoušet nějak modlit... ano, i když vím, že budu mít zase o něco míň peněz v kapse... Jenomže! Ty Vánoce... i když je lepší si užívat teplo léta a světlo dlouhých letních dnů... Jenomže! Ty Vánoce! To poselství o tom, že Bůh to prostě s tímto světem nevzdal a vzal na sebe člověčenství naše, i kdyby mohl klidně zhasnout samotné slunce pro všechny, aby už byl od člověka konečně pokoj... Pokud ještě trochu chci Boha brát vážně, půjdu do toho s ním také. Poselství jeho posla, to andělské slovo, si budu připomínat: „Nebojte se!“ Bůh to s námi nevzdal, takže je tu naděje. A myslím, že bychom to měli nějak hlásat i dalším: „Nebojte se...“ Svět je v dobrých rukou, všechno je OK. Narodil se Spasitel, se kterým má cenu to nevzdat. Naopak? Za kterým má smysl jít a poslouchat, co říká. Má to cenu! Nebojte se!

David Sedláček

BOHEMKA

Bohemka je česká evangelická obec na jižní Ukrajině, která má asi 400 obyvatel. Založili ji roku 1905 potomci pobělohorských evangelických exulantů původem ze Zelówa v Polsku a evangelíci z Čech. Bohemští následně založili další vesnici Veselynivku (1912), vzdálenou asi 78 km, ovšem po velmi špatných cestách.

Po dobu sovětské moci zažívali naši krajané a souvěrci nepředstavitelný útlak. A je zázrak, jak mnohé ustáli. V 90. letech 20. století to téměř vypadalo jako nalezení ztracených sester a bratří. Sbor se ve svobodnější době (1992) ustanovil jako nezávislý a funguje s živými vztahy s naší církví. Centrem sboru

je Betlémská kaple realizovaná v letech 1994–1996. Má bohoslužebný sál, ale i farní byt a prostory pro spolkový život. V sesterském sboru ve Veselynivce se scházejí ve skromnější modlitebně z roku 1999. ČCE vysílá čas od času do Bohemky a Veselynivky mladé bohoslovce. Spolupráci s těmito sbory nyní koordinuje farář Miroslav Pfann. Život našich souvěrců na Ukrajině není lehký. Problémem je nedobrá dlouhodobá ekonomická situace, vylidňování venkova a nově válka, byť toto území je mimo oblast stávajících bojů.

Podrobnější informace můžete najít na Wikipedii po zadání hesel: Bohemka, Betlémská kaple v Bohemce a Veselynivka či v církevním tisku.

Vladimír Svoboda

ADVENTNÍ JARMARK

Přídavným jménem, které za poslední dva roky získalo na významu v případě tradičního malého předvánočního dobročinného jarmarku, je TRADIČNÍ. Nemusíme asi připomínat, že dva roky po sobě probíhal jarmark velmi netradičně, bez doprovodného kulturního programu, bez sdíleného společenství, ale zato s rozestupy a rouškami. O to větší byl náš vděk první adventní neděli 27. listopadu, kdy jsme mohli opět osobně přivítat všechny milé známé, přátele, podporovatele a spoluobčany v Husově domě.

O kulturní program se postarala kapela Lee banda, nabídla autorské písně s texty přímo ze života. Půlhodinka v jejich podání se nesla v příjemně plynoucím rytmu podpořeném sympatickým a sehraným doprovodem.

Výtěžek jarmarku je vždy poskytnut na nějaký dobročinný účel. Letos jsme se rozhodli poslat částku na podporu české evangelické vesnice Bohemka na jižní Ukrajině v Mykolajivské oblasti. Podpora poputuje přímo přes naši církev. Svařák pro Filipku pak dal další možnost podpořit dobrou věc. Vybraná částka bude věnována nadačnímu fondu naší církevní školy Filipka, který pomáhá sociálně i jinak znevýhodněným žákům.

To, že účastníci přišli, byli ochotní se podělit o své výrobky a výpěstky, a ještě ochotnější si další produkty koupit, znamená, že jakkoliv je doba těžká, žijeme stále ještě v dostatku, míru a bezpečí. Snad se nám podařilo kousek svého pokoje, radosti a naděje poslat i na Ukrajinu.

Radka Raflová

POBYT V JANSKÝCH LÁZNÍCH

V průběhu podzimních prázdnin se nosislavská mládež vydala na dobrodružnou výpravu za poznáním cizích krajů. Náš vůz nazvaný „mládežnický expres“ vyjel dne 27. října 2022 a jeho cílem byly Janské Lázně. Zde, ve stínu Krkonoš, jsme následně strávili krásné dny plné radosti a veselí.

Ze zpětného pohledu můžeme úspěšně hlásit, že se nám v horské pustině přežít podařilo, i potravu jsme si obstarat dokázali, ačkoli největší zásluhy na tom pravděpodobně nese naše krásné ubytování v

Sola fide, církevním středisku, se skvělou kuchyní. Zde jsme také trávili naše večery, a to především hudbou a zpěvem či soubojem v šipkách, ping pongu nebo stolním fotbálku.

Ani sportovně jsme nezaháleli. Při výstupu na horské vrcholy jsme byli téměř nepředběhnutelní, neboť někteří účastníci na kopce dokonce vyběhli.

Duchovním kořením bylo společné sledování bohoslužeb v rodné Noslavi. Ta technika je úžasná!

Pohyb v nádherách podzimní přírody nám tedy zvedl nejen náladu a psychickou pohodu, ale i fyzickou. V průběhu pobytu jsme pokořili nejen Sněžku, ale i Černou horu. Nezapomněli jsme navštívit ani Stezku korunami stromů, a hlavně místní

bazén, jelikož na relaxaci se samozřejmě musí taky dbát, a když už v noci na spánek čas nebyl, zachránila to vířivka.

Za zmínku určitě stojí i počasí, jelikož bylo zkrátka nádherně, a to se hned lépe leze.

Na výlet budeme vzpomínat. V jeho průběhu jsme opravdu neměli dlouhé chvíle a nudu.

NENÍ DOBRĚ ČLOVĚKU SAMOTNĚMU

Naší odcházející redaktorce Lence Dobrovolné jsme položili následující otázky.

Odcházíš z redakce sborového listu ČCE v Nosislavi. Jak dlouho jsi v něm působila? Myslím si, že moje první číslo byl vánoční list v roce 2006.

Co jsi měla ve sborovém listu na starosti? Dělal jsem především korekturu, grafiku a sazbu. Také jsem dodávala na obálku obrázky a fotografie. Svého času jsem připravovala i některé seriály, například Lidé kolem bohoslužeb a Okýnko do staršovstva, tedy představení jednotlivých presbyterů. Je dobré mít seriály: čtenář s nimi počítá a já mám rubriku jistou. Pak jsem také připravovala několik rozhovorů, například když farář, vikářka nebo administrátor přicházel či odcházel. Dokonce jsem psala úvodní biblické zamyšlení, zvláště když ho teolog nedodal včas, nebo reportáž z Chráněného bydlení.

Úplně první číslo, které jsem připravovala, jsem dělala hrozně nadšenecky. Ne-psala jsem to sice celé sama, ale všechny lidi jsem kvůli jejich příspěvku obeslala já. Ale takhle to jde samozřejmě jen chvíli. Pak už člověk potřebuje tým lidí, který to s ním vytváří. Když nastoupil Ondřej Macek a pak i Iva Květonová, změnilo se to opravdu hodně, protože oba už dodávali vlastní články a já se mohla zaměřit na vlastní články nebo rozhovory. A především na sazbu a korekturu.

Je něco, co jsi pro sborový list nedělala? Nedělala jsem přehledy, co bude a co bylo. Rubriku „Co se dělo LP...“ dělal Vladimír Svoboda. Asi bych nebyla schopná si vzpomenout, co se průběhu celého roku událo. Takový historik a archivář jako Vladimír nejsem.

Když jsem dělala své první číslo, šla jsem s tím i do copy centra. Natiskla jsem to a doma potom skládala. Hlavně u tiskárny jsem narážela na to, že nejsou úplně šťastní, když mám dokument napsaný ve wordu a není to dimenzované na konkrétní okraje. Ale celou dobu jsem si tvrdohlavě

držela, že budu sázet ve wordu, a ačkoli ho dobře neumím, naučila jsem se ho celkem úspěšně obelhávat. A graficky jsem si dělala, co jsem chtěla, za celou dobu si na to nikdo nestěžoval.

Říkáš, že jsi do toho šla strašně nadšenecky. Jak k tomu vlastně došlo, že jsi se stala redaktorkou sborového listu? Zavolal mi někdo ze staršovstva, tuším Jirka Svoboda. Předtím to dělala Hana Gottfriedová ještě s dalšími a já nastoupila v takovém mezidobí, když odcházel Marián Šusták. Tehdy jsem taky dělala v novinách korekturu, takže jsem měla celkem představu, jak bych to měla vést. Tomu se říká život textu, tedy tomu, co se s textem musí stát, než text vyjde v tisku. Věděla jsem, že autor je někdo konkrétní, ale pak existují různé redakční mechanismy, které hrají prim. Text si použijí, jak chtějí. Třeba ho zkrátí. Kdybych neměla tuto zkušenost, tak bych si myslela, že do toho nemohu nijak zasáhnout, že text je svatá věc. Ale takhle vím, že když sazeč řekne, že je potřeba smazat jedno slovo nebo tři řádky, tak to prostě udělám. Úplně stejně to bylo, když jsem dělala pro nakladatelství, zasažovala jsem i do beletrie.

Dokázala bys říct, co jsi dělala ve sborovém listu nejraději a co nejmíň ráda? Nejraději asi finální úpravy – když vymyslím, kde budou fotky, jak budou velké. Aby to tam ladilo a aby se to vešlo. Taky hledání titulky, co by se tam hodilo, co by ladilo s úvodním textem.

Přemýšlím, jestli je něco, co jsem na té práci ráda neměla. Nadávala jsem sama sobě, když jsem napsala někomu, aby mi odpověděl na nějaké otázky, a ačkoli jsem mu napsala, do kdy to má odeslat, vždycky jsem zapoměla připsat: „Prosím, odpověz mi, že jsi dostal e-mail.“ Pak jsem to odeslala, běžel týden a já si celou dobu říkala, jestli to došlo, jestli to mám nějak urgovat. Máím dělat dozorce a zjišťovat, jestli na tom pracuje, zvláště když je ještě před termínem, který jsem mu stanovila? Ale ti lidé to vždycky včas odevzdali. Vždycky s tím počítali a odpověděli. Na výsledný výtisk jsem se už moc dívat nechtěla, protože mi třeba přišlo líto, že vyšla jinak barva obrázků. Fotky vypadaly jinak než na monitoru. Problém je i v tom, že když člověk dělá redakci, tak už není schopen dělat dobře korekturu. Třeba Iva Květonová po mně našla hodně chyb a překlepů. Není dobře člověku samotnému – ani v redakci.

Věnovala ses, nebo věnuješ se i jiným novinám nebo časopisům? Právě jsem si říkala, že musím nosislavský sborový list pustit, protože začínám dělat brněnské Setkávání. A protože to jsou tiskoviny ze stejného ranku a ve stejných termínech, už bych toho nebyla schopná. Hlavně když třeba Vánoce pro mě obsahují i jiné úkoly než jen vydávání církevního tisku.

Kromě církevního tisku jsem ještě dříve dělala v Nosislavském zpravodaji korekturu. A kdysi dávno jsem pracovala i v Literárních novinách a v nakladatelství. Ale to už naštěstí nedělám, protože mi na opravování zůstávají i slohovky ve škole.

Setkávání vychází pro sbory Brno I a Brno II. Proč mají dva velké sbory dohromady jeden společný list? To je také novinka, protože dřív byl společný list pro všechny čtyři brněnské sbory, aby věděly o sobě navzájem. Ale odchází Jiří Gruber, který Setkávání vedl dlouhou dobu, a Ondřej Macek, který to měl převzít, asi touto cestou jít nechtěl. Taky byla otázka, jestli časopis ve světě sociálních sítí má smysl. Byly osloveny zbylé sbory a ty o to už neměly zájem. Takže otázka by měla být položená naopak, proč to není pro všechny čtyři sbory. Pro mě je samozřejmě jednodušší, že nebudu muset sledovat, co se děje v Židenicích a Husovicích.

Jaká je podle tebe budoucnost sborového listu v Nosislavi? Měl by se nadále vydávat v listinné podobě? Nemůžu říct, že by to nemělo smysl, tím bych popřela všechno, co jsem celé roky vytvářela. Nevím, jestli si sborový list lidé čtou, když jim přijde na mobil. Myslím si, že zatím ještě máme docela silnou generaci, která potřebuje tištěné periodikum. Obecně si myslím, že papírové čtivo je o mnoho příjemnější. Ale je pravda, že z mladší generace už někteří nevezmou papír do ruky. Myslím, že takto to poběží vedle sebe, a je otázka, jestli se časem ukáže, že ten tištěný tisk už nemá smysl. Taky by bylo skvělé, kdyby se do tvorby listu zapojila mladší generace!

Jaká by podle tebe měla být ta modernější verze? Facebook? Instagram? Nebo video? Já sama se v sociálních sítích moc nevyznám, ale myslím si, že bylo docela zajímavé, když Iva s Ondřejem jednou načteli sborový list do audio verze. Ale musím říct, že já v těchto věcech rozhodně nejsem vizionář. Spíš budu ten poslední mohykán, který bude číst tištěnou verzi.

Jaký byl tvůj proces odcházení z nosislavského sboru do Brna? Je odříznutí se od sborového listu posledním krokem? Reálně asi jo, ačkoli ještě někdy hrají při bohoslužbách na varhany. Pozvolna odcházím asi od té doby, co byla pokřtěna naše dcera Miriam v Brně v roce 2014. To už bylo jasné, že rodina bude fungovat spíš tam. Pak jsme v procesu pokračovali dál, jak ve sboru přibývaly první funkce. Když máš děti, musíš samozřejmě učit nedělníku. Pak už tam teda vstoupíš jako člen. Usnadnilo mi to i rozhodnutí v sbormistrovské práci, tedy kde mám dělat to, co jsem vystudovala.

Jak jste si vybrali brněnský sbor? Podle dojíždění, takže ten, který nám byl nejbližší. Což je pro nás Brno II.

Co všechno děláš v brněnském sboru? S Honzou Piknou vedeme pěvecký sbor Godháj, učím nedělní školu, nově jsem předsedkyní liturgické komise. Ta nyní opět zaváděla kalich při večeři Páně, to byl asi náš největší počín za dobu našeho několikaměsíčního působení. Už jsme to chtěli rozseknout, pokud se kalich nevrátí teď, později už to půjde těžko. S Tomem Boudou také chystáme programy pro děti na rodinném Blažkově. Ale na varhany zde zatím nehrají.

Eva Kadlecová

vánoční sborový program

neděle 18. prosince čtvrtá adventní	9 hodin	Husův dům	vánoční hra dětí	učitelé NŠ
sobota 24. prosince Štědrý den	15 hodin	kostel	hudební bohoslužby	káže David Sedláček
neděle 25. prosince první svátek vánoční	9 hodin	Husův dům	bohoslužby s vysluhováním večeře Páně, sbírka na bohoslovce a vikariát	káže Marta Židková
pondělí 26. prosince druhý svátek vánoční	9 hodin	Husův dům	bohoslužby	káže Vladimír Lukl
sobota 31. prosince závěr kalendářního roku a výročí sboru	17 hodin	Husův dům	pobožnost	káže David Sedláček
neděle 1. ledna první po Vánocích	9 hodin	Husův dům	bohoslužby s vysluhováním večeře Páně	káže Vlastimila Ryšavá

Přejeme vám požehnané vánoční svátky a v novém roce sílu ze slova Písma svatého: „V Kristu jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.“ (Koloským 2,3)

vaše staršovstvo

Vánoční list Farního sboru ČCE Nosislav, Masarykova 156. Aktuální sborový program – viz nástěnku před kostelem a internet <http://nosislav.evangnet.cz>; <https://www.facebook.com/EvanglickacirkevNosislavi/>. Číslo bankovního účtu 2900034096/2010; IČ 48452831; administrátor David Sedláček (mobil 603 186 128, e-mail sedl.david@centrum.cz); kurátor Vladimír Lukl (mobil 721 866 861, e-mail vladimir.lukl@post.cz). Redakční rada Vladimír Svoboda a Vladimír Lukl. Dodáváno zdarma na všechny adresy ve sboru. Na první straně je reprodukce kresby Rembrandta van Rijna Klanění pastýřů. Na dalších stranách jsou rozmanitá foto ze zmiňovaných sborových akcí.